

Dež za solncem.

Spisal E. Gangl.

Gospodar v hiši sosedu Kosirnika je bil pravzaprav dveletni Janezek, dobrovoljen fantek, a časih svojeglav in nagajiv — otrok v pravem pomenu besede. Ni še nosil hlačic, ki bi gotovo bolj pristojale njegovi gospodstvu nego dekliško krilce, rdečebarno s črnimi pikami, ki je bilo krivo, da so mu odraslejši otroci v sosesčini vzdali ime „pike-polonce“. Janezek še ni umel zasmehljivosti tega imena, zatorej se je vselej prijazno odzval, najsi so ga klicali za Janezka ali za „piko-polonco“. Odzval pa se je le tedaj, kadar mu ni trma zaprla blebetavega govora. Če se mu je zazdelo, da naj draži ljudi s svojeglavnostjo, ni dal odgovora na nobeno vprašanje in za nobeno ceno. Molčal je kot grob in se kisal kot slabo vreme.

Da je imel Janezek zdajpazdaj tako trdo in nepokorno glavo, je bila pravzaprav kriva njegova mama. Ta je imela Janezka rada nad vse ljudi in nad vse stvari. Brata njegovega, Franceta, je tudi imela rada, a če je hotela priznati resnico, je morala reči, da ji je Janezek ljubši od Franceta. Pa to je tudi razumljivo: France je bil že odrastel in je imel vso učenost četrtega razreda domače šole v mezincu; bil je prav samostojen in samovesten deček, da mu ni bilo vedno treba materinih in očetovih opominov in napotkov. Janezek pa je bil otrok, ki se še ni pospel niti do prvih hlač, ki mu je bil govor bolj blebetanje, malokomu popolnoma umljivo, nego pa jasna govorica. Vrhutega je bil tako milih oči, okroglih lic in kodrastih las, da ni bilo drugače mogoče, nego da ga je imela mama rada nad vse ljudi in nad vse stvari.

Zato pa je tudi smel početi Janezek, karkoli je hotel in — mogel. Najhujša kazen je bila, če mu je zapretila mama, da ga bo s palico, ako se ne ukloni njenemu ukazu. Janezek se je v početku bal mamine grožnje. Ko se je pa prepričal, da ne pride nikoli od besede do palice, ga je minil ves strah.

„Janezek, s palico te bom!“

Toda Janezek je vedel, da ga ne bo. Zato sta se mu pa izdolbli v licih dve jamici, polni srčnega smehu, in debelo ročico je obračal pred seboj prav tja materi v lice, češ, saj vem, da me ne boš!

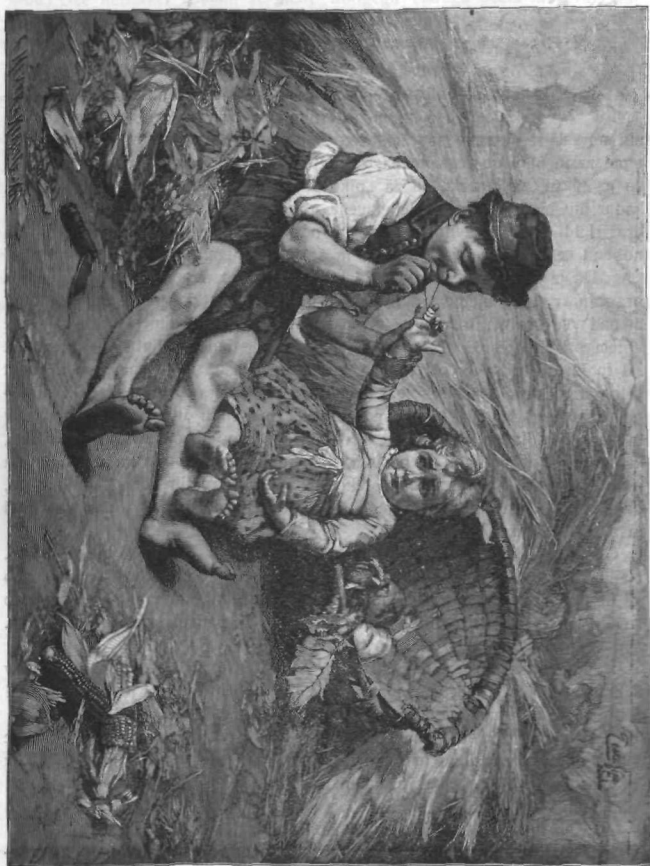
Oče Kosirnik pa ni imel časa, da bi se ukvarjal z otrokom. Imel je toliko opravka po polju in v gozdu, da je bil večinoma z doma. Tudi je bil mnenja, da naj otroka vzgaja in uči mati, ki ga ima lahko vedno pred očmi, tudi v naročju, če hoče.

„Kakršnega si vzgojiš, takega boš imela.“

Tako je torej prišlo, da je bil v hiši sosedu Kosirnika gospodar pravzaprav dveletni Janezek.

Zato pa se je tudi večkrat pripetilo, da se je kaznoval Janezek — sam; ker je bil mnogokrat tudi tam, kjer ga ni bilo prav nič treba, je dostikrat iztaknil kaj neprijetnega. Zdaj se je pobil na nogo ali celo na

nos, zdaj se je izpodtaknil, da je padel kolikor je bil dolg in širok v cestni prah. Ob takih prilikah je neusmiljeno zajokal in ni hotel s tal, dokler ga ni pobral brat ali dokler ga ni dvignila mama.

Brat France si je kupil na zadnjem semnju pipec, lep pipec s svetlim rezilom in rdečim ročajem. O, kako lep je bil ta Francetov pipec! Tako lepo je rezal z njim, da se je Janezku zbudilo neskončno hrepenenje po

svetlem, rdečem nožiču. Kadar ga je potegnil France iz žepa, že je bil Janezek pri njem in ga prosil z jokom in smehom, naj mu vendar da pipec, da bo tudi on rezal. France pa je bil pameten, in ker mu je tudi mama strogo ukazala, da ne sme dajati nevarne igrače nerodnemu otroku, zato je bil France trd in neizproslen. In v tem slučaju je bil Janezkov jok in smeh zaman.

Oče Kosirnik je pripeljal s polja nekoliko krompirja in koruze. Vse to je zmetal za hišo na tla, da spravi o mraku vse na svoje mesto. France je imel čas, zato je sedel med koruzne klase, potegnil pipec iz žepa in začel luščiti ličje. Lepo mu je šlo delo izpod rok. Kmalu je bil Janezek pri njem.

Ah, pipec!

„Daj ga meni!“ poprosi Janezek.

France mu ni utegnil odgovoriti. Začul je namreč materin glas, ki ga je zval, naj skoči brž v prodajalnico po soli, sicer ne more mati skuhati večerje.

Brž je odhitel France za materinim poveljem, a v naglici je pozabil — pipec na tleh.

Pipec!

Neskončna radost navda Janezka! Sedaj ga ima! Toliko si ga je želel, toliko je hrepenel po njem in zdaj ga ima.

Pipec!

Kaj li naj počne z njim? Kaj naj reže? Kako ga naj prime? Brž, brž! France se vrne takoj — in potem bo konec veselja!

In prijel ga je. A siromak ga je prijel z levo roko, ki je bila še neokretnejša od desne. Hotel je olupiti klas kakor je videl prej Franceta. Ali komaj je zapičil vanj ostro rezilo, mu je pipec izpodrsnil in zletel naravnost v prst desne roke, da se je pokazala kapljica rdeče krvi, tako rdeče, kot je bil rdeč ročaj nesrečnega Francetovega pipca.

Tolike bolečine in tolikega strahu še ni nikoli občutil Janezek. Pipec in klas je vrgel daleč od sebe, a vse njegovo veselje se je hipoma izpremenilo v težko bridkost, in njegovo prej smehljajoče se lice se je nabralo v žalostne, jokave poteze.

K sreči se je vrnil France.

Janezek je držal krvaveči prst od sebe, ker je mislil, da mu odpade. In ni hotel videti, kako mu pade odrezani prstek tja na zemljo.

„Ali si jo izkupil?“ ga poredno povpraša brat. „Prav se ti godi, neroda!“

A očitanja France ni mislil tako resno, saj se mu je vendarle smilil bratec. Zato je brž sedel tik njega, odtrgal s spodnjih hlač košček platna, izpulil iz njega nitko in obvezal ranjencu prst.

